

Duna-party

2.

30. VASAS KÉPZŐMŰVÉSZETI ALKOTÓTÁBOR
Baracs, 2010. július 5–9.

Deák-Veres Mari: Baracsi napraforgók

*Kedves Alkotók!
Kedves Olvasók!*

A dunaiújvárosi Munkásművelődési Központ igazgatójaként és kicsit az alkotótábor házigazdájaként köszöntöm Önöket!

Második alkalommal vagyok közreműködője az alkotók nyári találkozója összehozásának, de sokadik alkalommal volt lehetőségem ellesni a művészi alkotások létrejöttét, születését.

Úgy érzem, az évek során nagyon jó kapcsolat alakult ki közöttünk. Talán ennek is tudható be, hogy most a megtisztelő feladatot én kaptam, s köszönhetem Önöket, alkotókat és az újság olvasóit.

Az újak kivételével szinte név szerint is ismerhetem valamennyiüket, de elárulom, hogy ma már az alkalmazott stílushoz sokszor neveket tudok csatolni.

Ráismerek Rosta Erzsi képeire, Nagyné Koncz Éva alkotásaira, ki tudom választani Nimsz Kati, Papp Cili, Frey Ági, Kápolnás Klára képeit...

Természetesen tudnám sorolni tovább a neveket – s elnézést kérek azoktól, akikről most nem szóltam, hiszen a tábor valamennyi alkotóját művésznek tartom, tekintem, mert megérdemlik.

Erről győződhet meg az olvasó és a majdani kiállítás látogatója egyaránt.

Köszönöm a lehetőséget Buna Konstantin Tanár Úrnak és mind a huszonegynéhány Alkotónak, hogy megismerhettem művészet-szeretetüket, láthattam az általuk készített festményeket, rajzokat, művészeti alkotásokat, de szerintem valamennyiük nevében megköszönhetem a Vasas Művészegyüttes Alapítvány munkáját, Závodszy Zoltánné Melinda hosszú évek óta tartó előkészítését, szervezését.

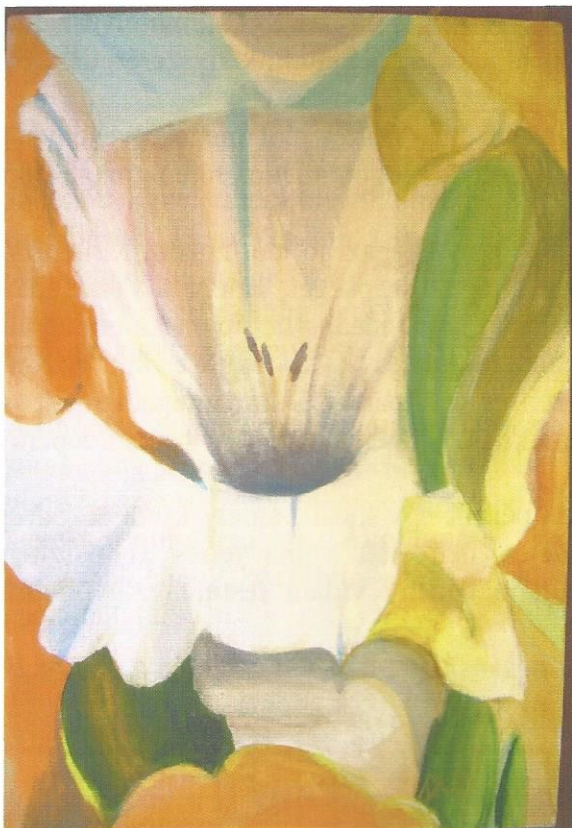
Mit lehet még ilyenkor kívánni?

Az alkotóknak még további sok-sok szép munka létrehozását, minél többször a közönség előtti bemutatását; az olvasónak és a látogatónak pedig az alkotásokban való gyönyörködést, a látottak alapján kialakult szép élmények minél többszöri felidézését.

Dunaiújváros, 2010. július 28.

*Szántó Péter
MMK ügyvezető igazgató*

Beköszöntő

Deák-Veres Mari: Kardvirág

Petúniák

Két évvel ezelőtt már voltunk Baracson, a Dunapack Zrt. Szabadidőparkjában. Azóta felújították az épületeket. A háromszintes vendégházban és a luxus színvonalú faházak egyikében tölthettük el pihenéssel, alkotással és jókedvvel a július 5-től 10-ig tartó időszakot.

Dunaújváros és Dunaföldvár között a Duna partján minden együtt volt ahhoz, hogy jól érezzük magunkat. Nyár közepe volt, kellemes napsütés, ápoltság, szép környezet, jó társaság, bőséges ellátás. Mindemellett azt tehettük, amit mindnyájan szeretünk: festettünk-rajzoltunk.

A sok festmény és grafika mellett rengeteg fénykép készült. Megörökítettük a park lankáit, fáit, a fák hosszú árnyékát, a Duna partját, a hajókat és uszályokat, melyek sebesen úsztak lefelé a vízen. Izgatottan kaptuk elő a fényképezőgépet, ha valaki felkiáltott: nézzétek... (milyen szép a naplemente, érdekesek a fények a túlparton, stb.). Jóformán el sem hagytuk a parkot, volt téma elég.

A Pentele hidat sem hagyhatom ki a felsorolásból, hiszen többünket készítetett arra, hogy karcsú ívét megörökítsük. Mindjárt első nap készültek fényképek róla, és jól tette az, aki nem várt a fényképezéssel, mert másnapra annyira megemelkedett a Duna vízszintje, hogy csak a part felső részéről lehetett rálátni, sokkal kisebb szögben.

Nem tudom, más hogy van vele, én kavicsgyűjtő vagyok. Elvárázsolnak a színes kavicsok és a kicsi, üres félkagylók. Csak a piciket szedem fel, szeretem a tenyeremben érezni őket. Terítve volt a fövény. Másnapra sajnos az ár eltakarta őket, a sodrás pedig biztosan tovább vitte és megújította a tegnapi választékot. Így lesz majd az utánunk jövőknek is.

Partra vetett a víz egy letört faágat. Gyümölcsfa lehetett valaha, félig a vízben, már elvesztette leveleit, de gyümölcseit ott tartotta a víz fölé. Mini almácskák lehettek, kényszerérettek, de szívfájdítóan szépek, színesek, sárgás-pirosak.

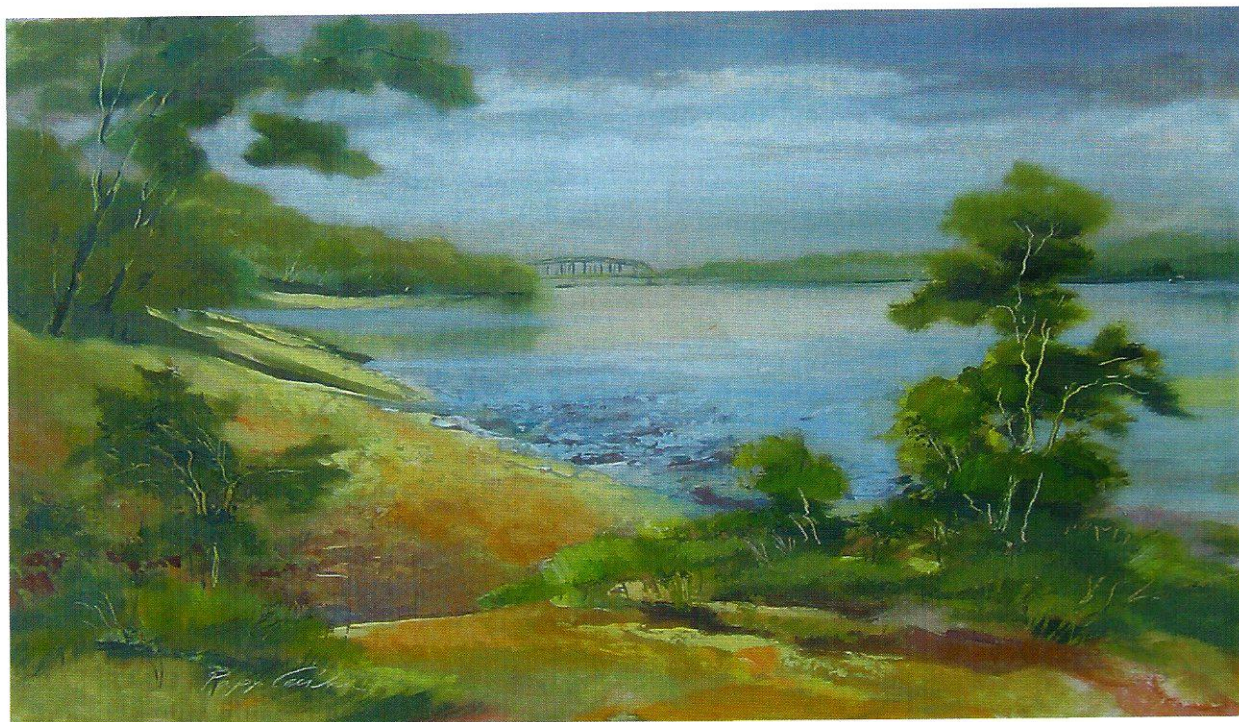
Eltakarta az ár azt a fatörzset is, amelyen előző nap a hűvös szél elől menekülve enyhét találtunk. Hátunkat süttetve a nappal, ültünk rajta, élveztük melegét, a Duna fölénk magasodó partja jótékonyan felfogta a szelet.

Másnap már nem kellett elbújni az időjárás elől, kitört a nyár, igazi jó időt hozott. Kellemes, meleg napsütésben élveztük a színek ragyogását, a virágok szépségét, amely a Vendégház fedett teraszát körülvette. Ezen a teraszon sok alkotás készült, ideális hely volt az elmélyült munkához. Odalátszott a Duna, láttuk a háztetők fölött, és ki-kivillant a fák között. Követhettük a fények és a színek változását a vízen és a túlparton. Akár integethettünk is volna az elhaladó uszályoknak és óriási üdülőhajóknak. Tökéletes volt a szabadidőparki hangulat.

A természetnek abból a részéből is sikerült becsempészni egy kicsit, amely kívül rekedt a hatalmas park kerítésén. Napraforgó-virágzás idején nem lett volna teljes az összkép napraforgók nélkül, de nekünk az is volt. Készült is néhány vidám festmény, gyönyörű sárgákkal és élénk zöldekkel.

Öröm volt megörökíteni is, hazavinni is a nyarat, a napsütést és a többi élményt. Egy-egy darabkát az idei baracsi élményekből.

DVM

Papp Cecília: Duna-part

EREDMÉNYEINKRŐL

Negyedik alkalommal rendezte meg a Budai Képzőművészek Egyesülete a Pesthidegkúti Festőversenyt. Hús amatőr képzőművész közel harminc pályaművel jelentkezett. A Vasas Képzőművész kör tagjai közül Papp Cecília a második, Ramsay Gabriella a negyedik helyezett díját kapta. **Gratulálunk mindkettőtöknek!**

Kotró László ámulatba ejtette a csoportot!

Tábori életünk harmadik napján a korrektúra a szokásos menet szerint zajlott. Mindenki fokozott figyelemmel kísérte társai munkáit és az értékelést. A korrektúrát követően is együtt maradtunk, beszélgettünk. Rosta Erzsike megkérte Kotró Lacit, hogy mutassa meg a csoportnak a linómetszeteit. Vártuk Laci visszaérkezését. Jött is! Hóna alatt tekintélyes csomag, az arcán eddig nem ismert vonásokat fedeztem fel, kicsit hasonlított arra, mint mikor egy apa a gyereke fényképét szorongatja.

A linómetszeteit sorba rakva, azok beborították a hosszú étkezőasztalt. Szobbnél szebb művek sorakoztak előttünk: tájképek, történelmi események feldolgozása, ikonok. Olyan művészi gondnal, tehetséggel megalkotott munkák tárultak elénk, hogy lenyűgözve néztünk hol a képekre, hol társunkra. Alig tudtunk szóhoz jutni, mire is képes a mi csendes társunk. Faggattuk, hogy készülnek ezek a gyönyörű képek, mindent szerettünk volna ezzel kapcsolatban tudni.

Az egyik linómetszet

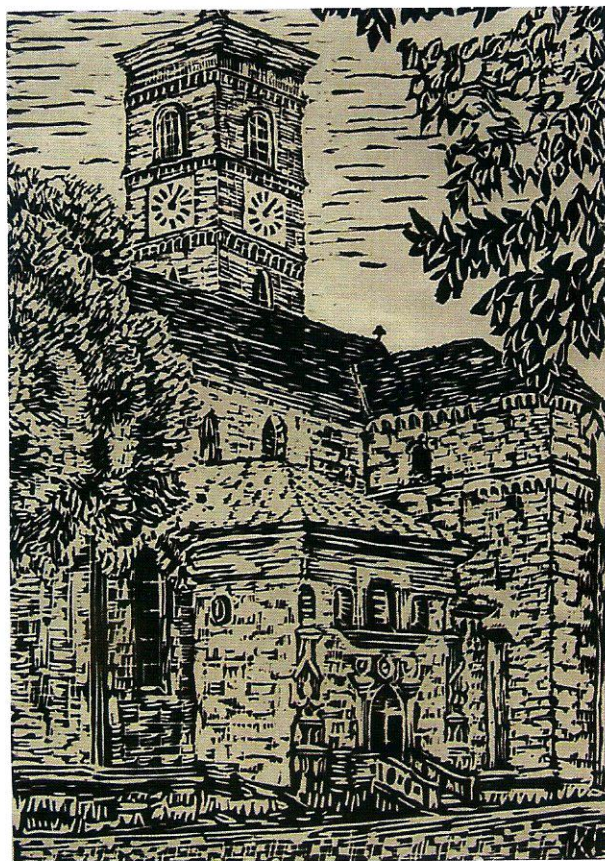
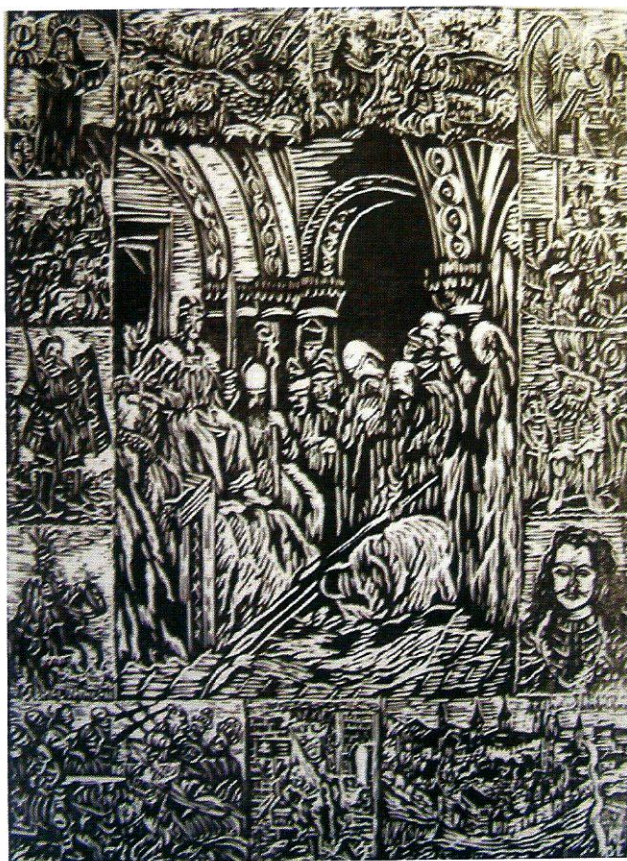
Laci szája sarkában apró mosoly, szemében tűz! Másként beszélt, mint ahogy megszoktuk...

Az orvosi egyetemi éveiben (mert neki még ez is belefért) beiratkozott a Népművészeti Iskola esti tagozatára, grafika szakra, többféle technikával találkozott, a linómetszést is itt tanulta meg. Meg is szerette. Megmutatta a szükséges eszközöket, és levezette a munka menetét, ahogy a témából kézzel fogható rajz születik. Egy papírlapon megrajzolja a megjelenítendő témát, linóleumra lenyomatot készít, most történik a metszés, ami negatív minta, majd speciális festékekkel bekeni, ráhelyezi a végleges papírt, a felületen többször áthaladva, gondosan „rányomtatja” a festéket a papírlapra, és csoda születik a keze nyomán!!

Több kiállítása volt már, önálló és társaival közös is. 60 linókliséét őriz. A legutolsó kiállítása 2010 májusában volt Martfűn, ahol 40 linómetszetet lehetett látni. Ezt a kiállítást Rosta Erzsike nyitotta meg, és méltatta az alkotó munkáit. Rendkívül nagy volt az érdeklődés. A helyszín a Tamás templom, ami azt jelenti, hogy a témák, az alkotások méltók a templomi környezetben történő bemutatásra.

Nagyon örülünk, hogy megismerhettük rajtuk keresztül ezeket a műveket, Laci újabb arcát, hisz Kengyel háziorvosa, minta-családapa, grafikus, fest olajjal, akvarellel, kerámiával foglalkozik, fafarag, néha orgonál is... és LINÓMETSZETET készít. Példaértékű számunkra is. A maga csendes módján megmutatta nekünk a számára kikapcsolódást, feltöltődést jelentő tevékenységet. Ki-ki keresse a saját hangját!
Köszönjük Lacinak „a továbbképzést” és a csodálatos estét!

Bogácsné Kis Katalin

Bemutatjuk új kollégánkat: VÁRKONYI GÁBOR

1947-ben születtem Budapesten. Hivatásos katonai pályán szolgáltam több mint harminc éven át.

Gyerekkorom óta mindig szerettem rajzolni, általános iskolásként szakkörbe is jártam. Nyugállományba kerülve, 1996-ban lakóhelyemen, Székesfehérváron kapcsolódtam be a megyei művelődési központ Derkovits szakkörébe, ahol szinte mindent előlről kezdve, igyekeztem elsajátítani a rajzolás, festés titkait, a körülöttünk lévő világ képi megjelenítésének módját. A csendéletek, portrék készítése mellett egyre inkább a természet szépségeinek, a táj hangulatának tükröztetése érdekelt, s mindig a szabadban történő festés vonzott legjobban.

Technikailag eleinte akvarellal, majd pasztellkrétával készítettem alkotásaimat, később megismerkedtem az olajfestéssel is, de ma már legtöbbször akrillal és a pasztellel dolgozom. Szakkörökben, alkotótáborokban igyekeztem tudásomat fejleszteni. Bujdosó Dénes, Pinke Miklós, Sáska Tibor útmutatásai és festőtársaim segítsége révén jutottam el arra a szintre, ahol jelenleg tartok, de érzem, hogy ez a tanulás soha nem lesz befejezettnek mondható, a lépcsőn mindig lehet és kell egyre feljebb lépkedni, de még nagyon sok lépcső van előttem. 2003-tól vagyok tagja a Honvéd Kulturális Egyesületnek és az Országos Képző- és Iparművészeti Társaságnak. Számos csoportos kiállításon vettem részt, 22 egyéni kiállításom volt. Alkotásaimmal megyei szintű pályázaton három alkalommal lettem díjazott.

Közintézményekben szereplő képeim közül kiemelkedik a budapesti Radnóti Miklós Gyakorlóiskola részére átadott Radnóti-portrém, amely 2009 óta az iskola könyvtárát díszíti.

A Vasas Művészegyüttes alkotó közösségéhez festőtársaim hívására jutottam el, de úgy érzem, kötődésem sok évtizeddel megelőzte a kapcsolódást. Származásom miatt a „Vasasokhoz” való tartozás szinte természetes számomra, szüleim szorosabb kapcsolatban álltak a „Vasas-ifikkal”, testvérem pedig kb. 40 évvel ezelőtt a táncegyüttes tagja volt. Örömmel vinném tovább én is a család örökségét.

Várkonyi Gábor

Üdvözet a hölgyeknek!

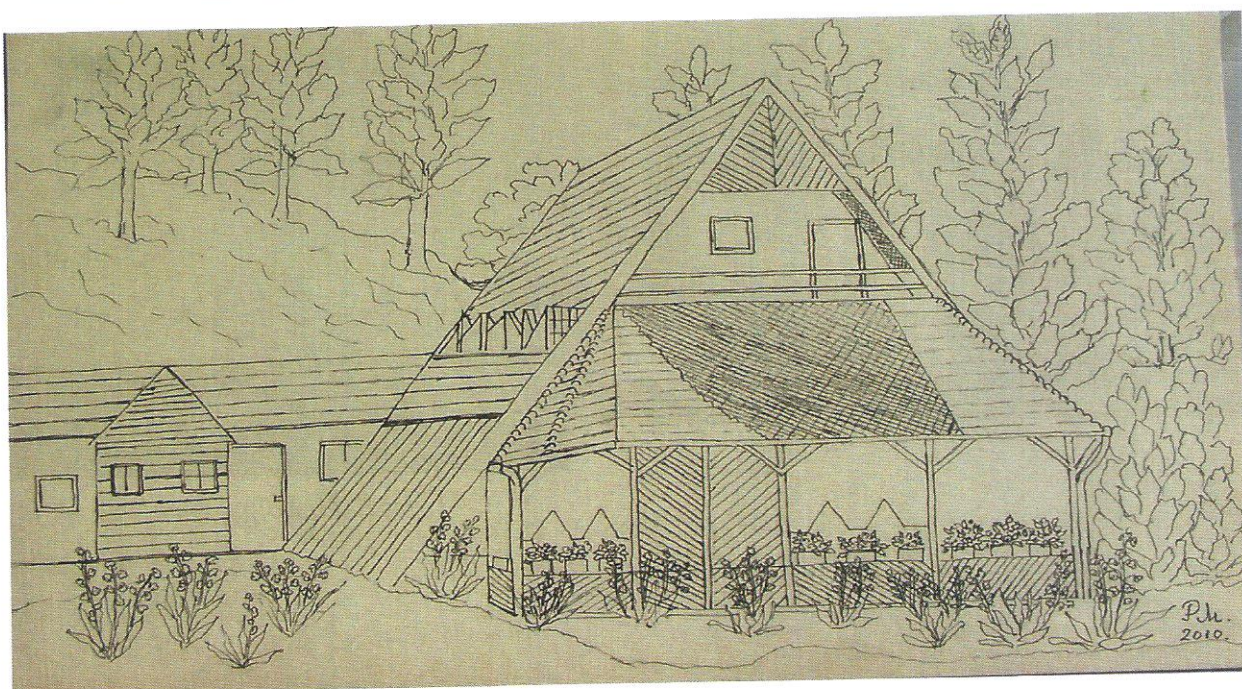
Emlékezzünk

Emlékezzünk, és csak a szépre
emlékezzünk.
Mert csak szép emlékeink lehetnek
Táboriné Ugray Kláiról, festőtársunkról.
Hiánya pótolhatatlan.
Mondják, hogy az idő mindent megold,
és hogy kevésbé hiányzik.
Micsoda ostobaság...
Utolsó tábora ebben a csodálatos
környezetben volt.
Sokat emlegettük, és
Klárink
egyre jobban hiányzott.

Gondolom fentről figyelt bennünket, és szurkolt mindenkinek, hogy jó képeket fessünk.
Lelki szemeim előtt látom, hogy odafent is ecsettel a kezében egy kép előtt ül és fest.
Ha mégsem, akkor valakinek épp tanácsot ad, hogy melyik festéket mivel keverje,
hogy megkapja a kívánt színt.
Jól járt Vele a mennyország.
Mert, ha jól belegondolunk, mindenkinek van egy története, amit tanult Tőle.
Na, én órákig tudnám sorolni, hogy mennyi jó tanácsot és tudást adott át Nekem.
Gondolom, sokan vagyunk ezzel így.
Drága Klári, nagyon hiányzol!!!
Nyugodj békében.

Nimsz Kati

Pannai Margit: Vendégház

Duna-party Baracson

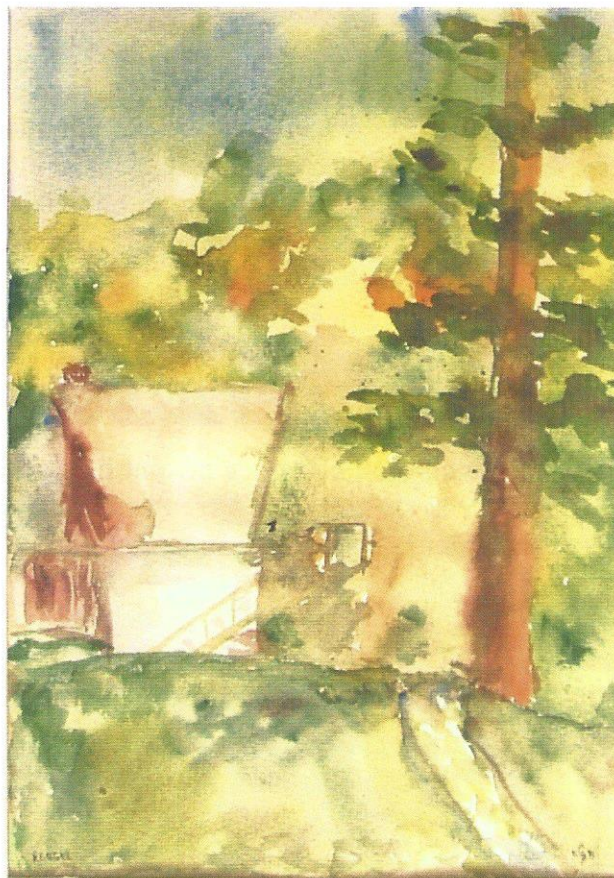
Elsősorban tudni kell, hogy a baracsi tábor Kisapostaghoz van közelebb, így volt, aki a Baracs felé megjárta a „hadak útját”, ezután talált be a „célba”.

Egy-két nap elteltével már annyi esemény fűszerezte a tábor lakóinak életét, hogy eszténként nem győztünk nevetni rajtuk. De csak vacsora közben és után, mert az esti konzultációk kedélyesen, azonban mindig megfelelő komolysággal zajlottak.

A 2009-es sósiréti esős napok emlékét idézte a keddi borús-viharos-esős délután, de azt követően madárfüttös, napsütéses ragyogásra ébredtünk.

A reggeli torna nem maradt el, és a fényes nappalok papírröptető szellőinek üdítő hatása már jól esett.

A fedett és zárt „műteremben” egész nap festéstől illatoztak a hölgyek és az urak. Sorra készültek a fény-árnyék ihlette alkotások: egyeseket a Pentele híd, másokat a Duna csíkja vagy a nyár virágai csábítottak festésre.

Reggel

A Duna-parton mindenféle folyékony és ragacsos szúnyog-elrettető kencéket magunkra kenve sem lehetett nyugodtan dolgozni, a kellemetlen szurkálásokat tűrni voltunk kénytelenek.

Fentiek ellenére a különféle alaptermészetű, de hasonló érdeklődésű személyekből álló – többségében összeszokott – csoport derűje tartósan bizonyult. Szép, termékeny napok voltak, köszönet érte Szántó Péternek, a dunaújvárosi Munkásművelődési Központ igazgatójának, Závodszky Zoltánnénak, a Vasas Művészegyüttes Alapítvány igazgatójának a kiváló szervezésért és kedvességükért, a csoport művészeti vezetőjének, Buna Konstantin festőművész tanár úrnak a korrigálásokért.

Bízom benne, hogy 2011-ben is találkozunk majd jó egészségben, minél többen.

Minden leírt gondolat benne marad e cikkben, remélem – ha ki nem ROSTÁ-lja a szerkesztő.

Baracs – Kisapostag – Duna-part, július 10.

Kiss Szabó Márta

Baracs... újra Baracs!

Várva várt napok ezek a kis csapat életében. Találkozások, üdvözlések, témakeresés, tapasztalatsere, barátkozások, korrektúra... terítés, mosogatás...!

Csomagolás be-ki és újra be. Örökös keresgélés, mert valami mindig „elvesz”...

Tervek és megvalósítások – de gyorsan ám, mert hamar eltelik ez a néhány nap – s azután már csak becses emlékeit őrizzuk szívünkben az előző évek élményeivel együtt.

Az étterem és a terasz műteremmé változik, percek alatt. A szobák leginkább egy csatatér benyomását kelthetnék egy kívülállóban, ha idetévedne.

A Duna kavicsos, köves partszegélye, a túlsó lila-kék párba burkolózó lombjai, a Pentele híd távolban fénylő íve, már ismerősként néz ránk vissza. A faházak újra régi fényükben pompáznak. A gyepen lakóhajó pihen óriási kivetetlen horgával.

Ezeket már sokan és sokféle módon megörökítették közülünk, de a lehetőségek most újra végtelennek tűnnek.

Friss szemmel, újult erővel és megint másként, nekilátunk az újabb képeknek – ki ceruzával, ki tollal, ki ecsettel...

A zárónap rögtönzött kiállításán már alig férnek a munkák a teremben. Asztalok, székek mind megtelnek velük – s velünk.

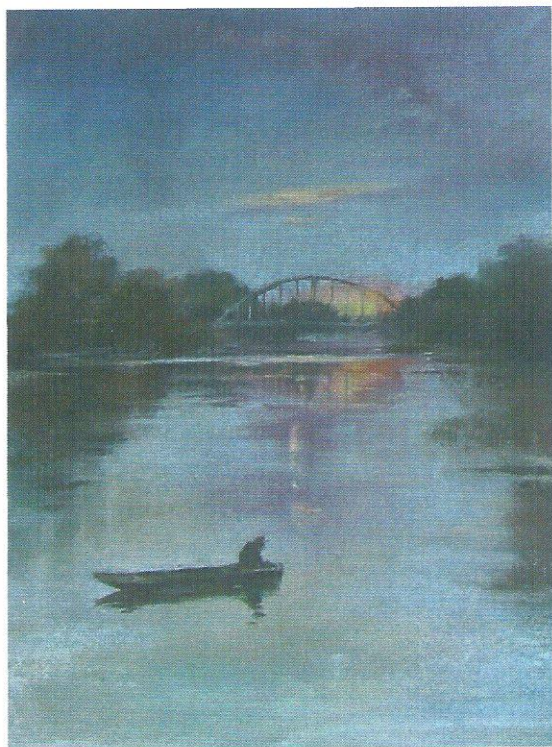
Aztán elköszönünk egymástól – a mielőbbi viszontlátás reményében.

VISZONTLÁTÁSRA, BARACS! Jó volt itt lenni...

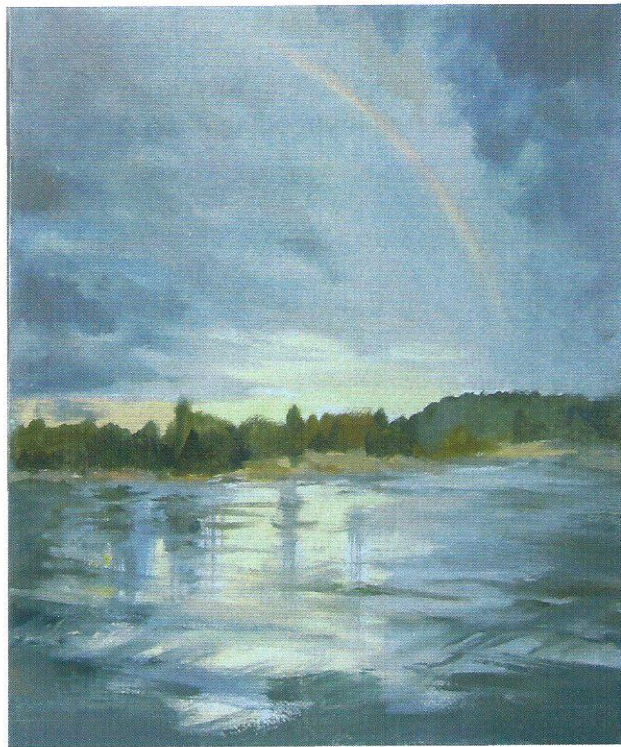
...és életünk filmje csak pereg tovább... most már otthon.

Éva

(A szerző megjegyzése: Klári és Vera! Nagyon hiányoztatok a 7-es szobábóóóóóóóóól!!!)

Nagyné Koncz Éva: Pentele híd hajnalban

Szivárvány a Duna felett

KÉPEK A TÁBOR ÉLETÉBŐL

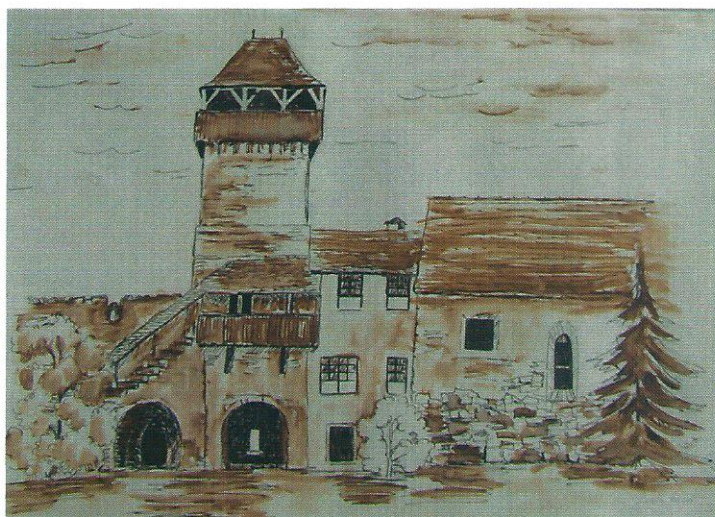
ALKOTÁSAINKBÓL

B. Kakas Gizella: Remény

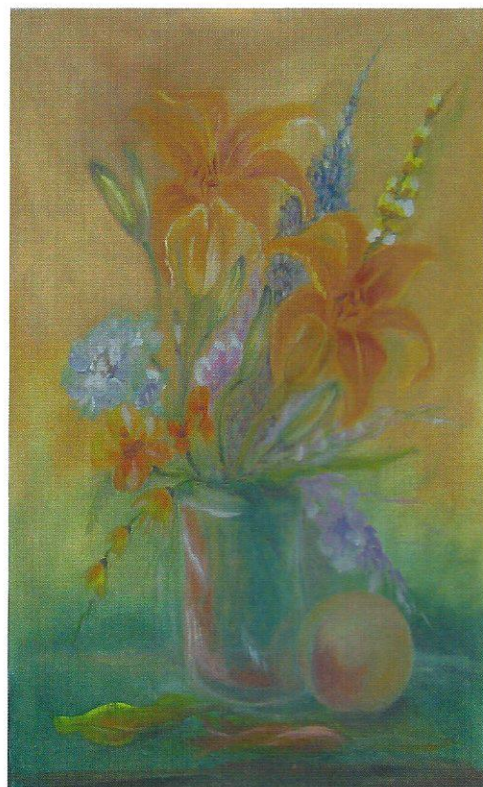
Máté Kata: A nyár

Rosta Erzszi: Erdélyi emlék

Várkonyi Gábor: Arany mezők

Mayer Irén: Liliomok

**A BERÉNYI MŰHELY fennállásának 20. évében
a Magyar Kultúra Napján
a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Közgyűlés
MŰVÉSZETI DÍJÁBAN
részesült**

A Vasas Művészeti Tábornak több alkotója tagja
a fenti Műhelynek, gratulálunk a kitüntetésükhöz!

**Üdvözlét Jászberényből!
20. CSÁNGÓ FESZTIVÁL**

Városunk kiemelkedő eseménye évről évre a Jászság Népiegyüttes (vez. Szűcs Gábor) szervezésében megvalósuló Csángó Fesztivál. Menettáncsal, színpadi produkciókkal, népművészeti vásárral várja a közönséget, amely mindannyiszor szinte az egész várost betölti.

A helyi utánpótlás csoportoktól a hagyományörzőkön át a profi táncosokig, zenészekig a magyar népi kultúra sokszínűségét felvonultató bemutatók mellett a világ minden tájáról ide érkező, csodálatos viseletekbe öltözött táncosok, zenészek varázsolják el produkcióikkal az ide látogatókat.

Ez az esemény egyúttal engem rajzolásra, festésre, fotózásra is készítet.

Az elmúlt évek során – a temérdek fotó mellett – már több olyan képem is született, melyeknek indítékát a tánc, a zene, a vásár adta. A kép címe: Fiatalok.

Az idén augusztus 3–8-ig kerül megrendezésre, melyet jó szívvel ajánlok figyelmetekbe.

Aki teheti, látogasson el Jászberénybe erre a rangos eseményre.

Nagyné Koncz Éva

A lakóhajó

Dankházi János szénrajza

A táborunkban kedvelt látványosságunk, a „lakóhajó” 1896-ban épült. 1995-ig járta Magyarország folyóit, akkor került a baracsi üdőbe, ahol „kis szállóként” működött. Ma már csak rendezvényeket tartanak benne, 50 méter hosszú és kb. 10 m széles, a horgonya a parton hever. Van benne konyha, mosdó, kis kajütök, közös helyiség, és a hajó orrában a „parancsnoki szoba” emlékezik a hajdani vízi utakra.

Dankházi János

Az idei körkérdés

MI A LEGJOBB BARACSON?

Molnár Györgyi: a festés
Veres Mari: a vidámság
Várkonyi Gábor: az alkotói szabadság
Dankházi János: a kaja és a víz
Gátori Melinda: a szobánk
Papp Cecília: Te! (Koncz Évi)
Kotró László: aranyosak a nők,
szép az idő, jó a kaja
Mayer Irén: hogy Veletek együtt lehetek
Nimsz Kati: a reggeli

Kiss Szabó Márta: lehet egymástól
sokat tanulni
Rosta Erzszi: együtt lenni
Bogács Kati: a társaság
N. Koncz Éva: a társaság
Máté Kata: a közösség
Pannai Margit: a jó hangulat
Tanár úr: a legjobb, ha születik
egy jó munka – és hogy jó a kaja

Esti beszélgetésekből – foszlányok

Korrektúrán a tanár úr Bogács Katihoz fordul:
– Kati! Te dolgozol is, nemcsak tálalsz??
Majd később nézi-nézi a csónakos képét:
– De azon a habcsók-sorozaton még változtatni kell!

Május 7-én van a születésnapom...
Minden évben. És a feleségemmel egyszerre
ünnepeljük a házassági évfordulónkat – mond-
ja Gábor, pókerarccal.

– Mondjatok már valami felemelőt! (Kati)
– Daru.

Gábor festés közben a fény-árnyék hatást vizs-
gálja, míg végül a tettek mezejére lép, majd
csalódott tekintettel beszámol az „eredmény-
ről”:

– Azon töprengtem, milyen legyen a fű? Szed-
tem belőle onnan is, ahol árnyék van, és onnan
is, ahol süt a nap. Amikor bevittem a szobába,
kiderült, hogy mind a kettő egyforma.
NAHÁÁÁT!!!

88 éves barátnőm kérdezte, hogyan lehet méltósággal megöregedni?
– Szótlanul! (Gizella ajánlata)

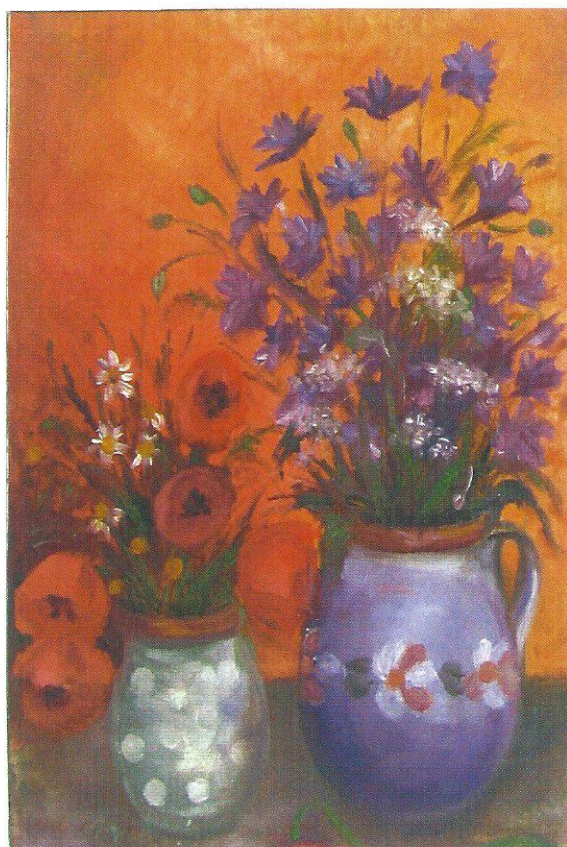
Jártamban, keltemben

Táborba történő utazásom előtt – két kullancs-
csípésnek köszönhetően – hirtelen orvoshoz
kellett fordulnom (reggel 9 órakor még az
SZTK-ban voltam), emiatt természetesen le-
maradtam a buszról.

A népligeti **nemzetközi buszpályaudvaron**
szomorúan konstatáltam, hogy várnom kell a
következő járatra több mint egy órát.

Rengeteg időm volt, vettem tehát egy újságot,
banánt, és kerestem egy kávéautomatát, mivel
egy duplával akartam vigasztalódni.

Az automata előtt két elegáns férfi állt, akik ta-
nulmányozták a billentyűzetet. Én türelmesen
várakoztam a soromra, közben hallom, hogy
angolul beszélgetnek. Az egyik férfi olvassa:
kávé – és megnyomja az első gombot.

*Fehérné Gádoriné Melinda:
Mezei virágcsokor*

Egyszer csak működni kezd a gép: spriccel is
már szana-széjjel a két férfi fehér, ill. világos-
szürke nadrágjára! Késő lenne – esetleg hátra
ugorni, de a kávé kifolyt, a munka elvégez-
tetett.

Nézem a billentyű feliratát: „**Kávé**”, alatta pi-
ciny, apró (nonparell) betűvel: „pohár nélkül”.
– Így, szépen, magyarul, (de az is alig olvas-
ható). Hát nem szörnyű? – Hogy ezek az
angolok még mindig nem tanultak meg ma-
gyarul!

Felhívás!

35 fokos meleg szobámba keresek egy hideg-
vérű rendszergazdát, aki vállalkozik arra, hogy
a számítógépemben eltűnt kéziratokat, fest-
mény, fényképeket, levelezéseimet és egyéb
adatokat megtalálja. A forró gép hűtésére jég-
kockák minden mennyiségben rendelkezésére
állnak! Magas jutalom (egy csésze fekete) és
egy tál hideg lábvíz már most is biztosítva van!
„Kétségbeesett” jelígre várom jelentkezését a
szerkesztőségbe

Rosta Erzsi

FRAPPÁNS PÉLDA A SEGÍTSÉGNYÚJTÁSRÓL

Mayer Irénke kiment kocsijával az autóbusz-állomásra Rosta Erzsi elé, aki később érkezett a táborba. (Szegény, annyi csomaggal hogyan is jönné be a több száz méterre lévő épülethez?)

Közben eleredt az eső, sőt a felhőszakadás! Annyira fellazult a talaj, hogy a várakozó autó az úttesten elsüllyedt a sárban, a kerék tengelye pedig fennakadt a járda szegélyében. Minden fáradozás hiábavalónak bizonyult, a kocsi nem tudott kiszabadulni.

Akkor jött a színre táborunk üdvöskéje, Nimsz Katika, aki megszervezte a mentőalakulatot. Először a férfi táborlakók jöhettek itt számításba, majd amikor már ez a csoport is kevésnek bizonyult, gondolt egyet és betért a legközelebbi sörözőbe, ahol gondtalanul iszogattak a „testvérek”. Katikánk egyik kezét csípőre tette, majd szólt: – Uraim, ma mindenki a vendégem, fizetek Önöknek egy pohár sört! Az urak álmélkodva nézték, ki ez a jótét lélek? – és persze elégedetten várták az ígéret tárgyát. Katikánk a mutatóujját felemelve, megszólalt, de van ám egy kis munka! – Erre a varázsűtésre megmozdult a nép, 8–10 ember is kisietett a tett színhelyére, hogy a bajbajutott autót – vezetőjével együtt – kimentse, de minden erőlködés hiábavalónak bizonyult.

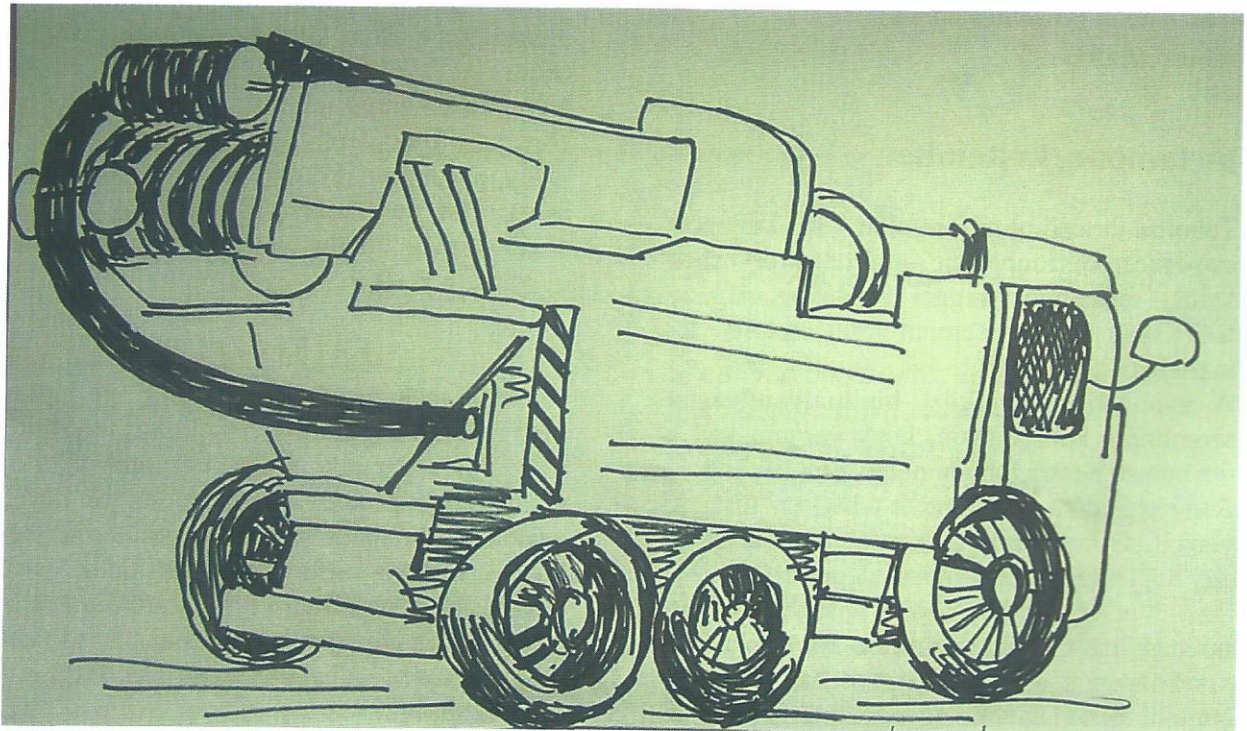
Közben Rosta Erzsi kényelmesen – taxival – Dunaföldvárról, egy másik úton megérkezett az üdülőbe, még a csomagjait is bevitette a sofőrrel az épületbe, és szárazon megúsza az egészet! (Persze ő nem tudott arról, hogy érte mentek.)

Kint azonban a nagy sár egyre jobban és jobban beszívta az autót, meg sem lehetett mozdítani. Végre azonban – szerencséjükre – jött egy szippantós kocsi, „aki” ügyesen horgony-vetett és kimentette a bajbajutottakat.

– Köszönjük a szívességet – hálálkodott Irénke.

– Nagyon szívesen, tessék csak bármikor telefonálni, mi mindig mindenkit kimentünk a sárból!

RE

2010. július 8.

Helyszíni jelentés a konyhából

Ma a férfiak készítik a reggelit!

Első megállapítás: Sok a tojás és a kenyér.
Fő szakácsmesterünk dönt: **bundás kenyér**
lesz reggelire!

Egy kis matematika

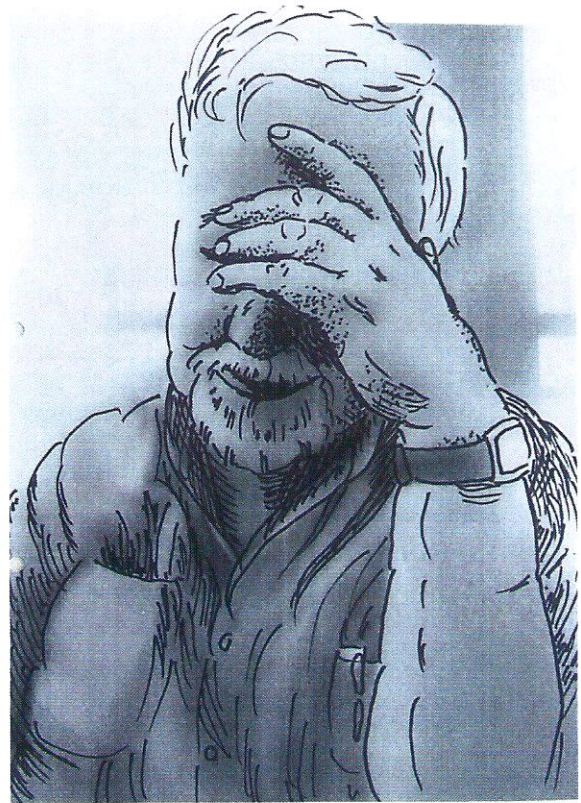
Ha egy fő reggelijéhez kb. 1,25 db tojás
szükséges, akkor 16 fő számára...

- de nehéz így fejből szorozni...
- egyszerűbb, ha veszünk 20 db-ot.

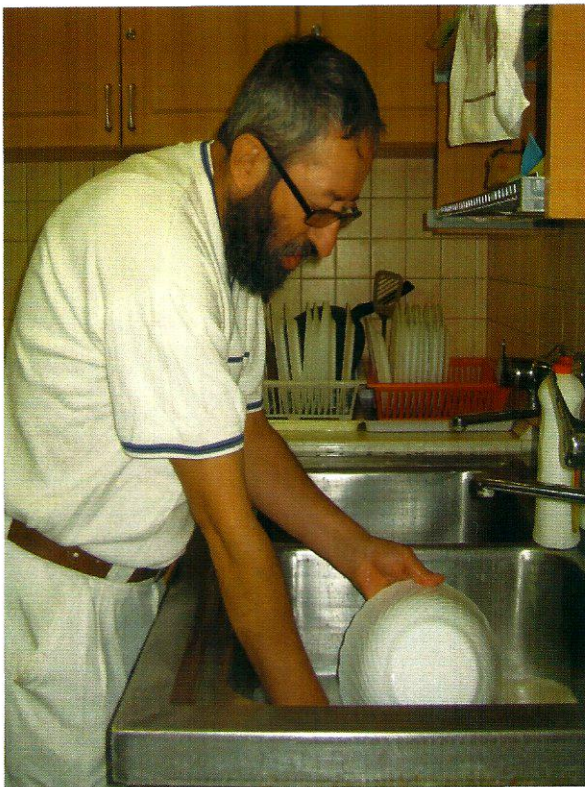
De szükség van még tejre is, azt hogyan is
kellene kiszámítani? Vegyünk ugyebár...
szóval körülbelül, nem, az nagyon sok
lesz! Nem a duma a fontos, hanem a
reggeli!

Reggeli végén:

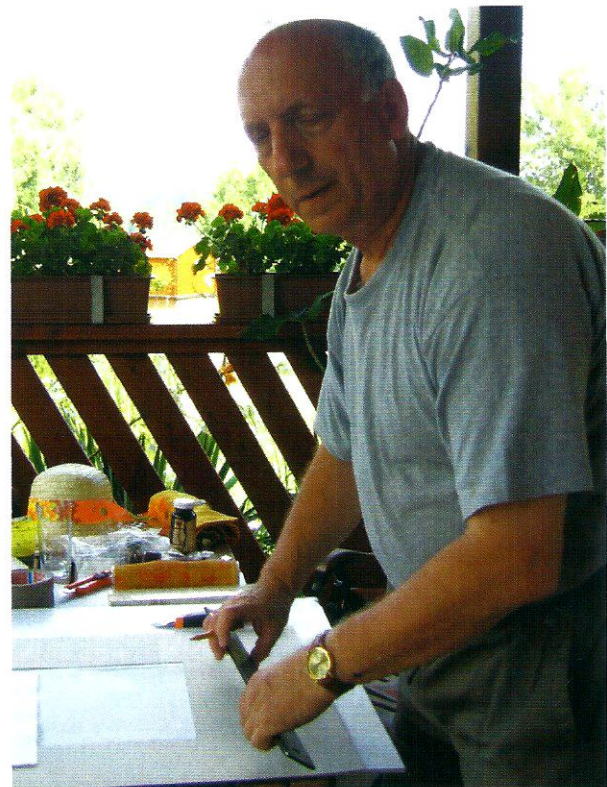
- Gyerekek, hol van a kenyérről a bunda?
- Bunda? Minek, ebben a melegben?

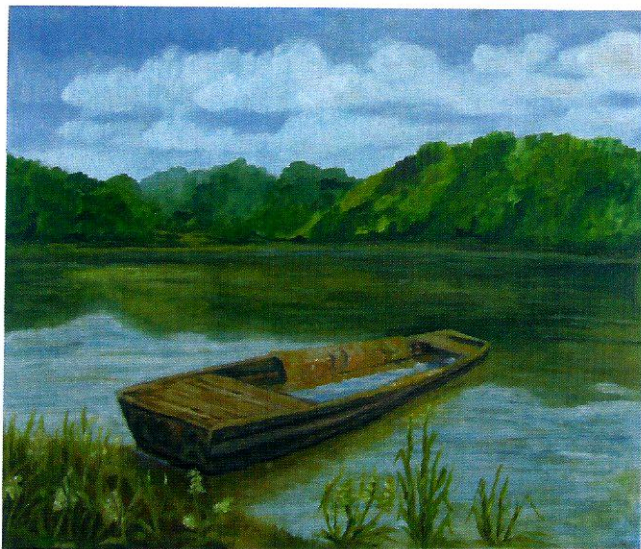
Mennyi is kell?

Látod, így kell, mind a két oldalát!

Gábor! Lehet tálalni!

Bogács Kati: Lyukas csónak

Molnár Györgyi: Nápolyi öböl

**Vége a táborozásnak,
csomagolunk
és megyünk haza!
A VISZONTLÁTÁSRA!**

*A reggeli tornát
lehet otthon is folytatni!*

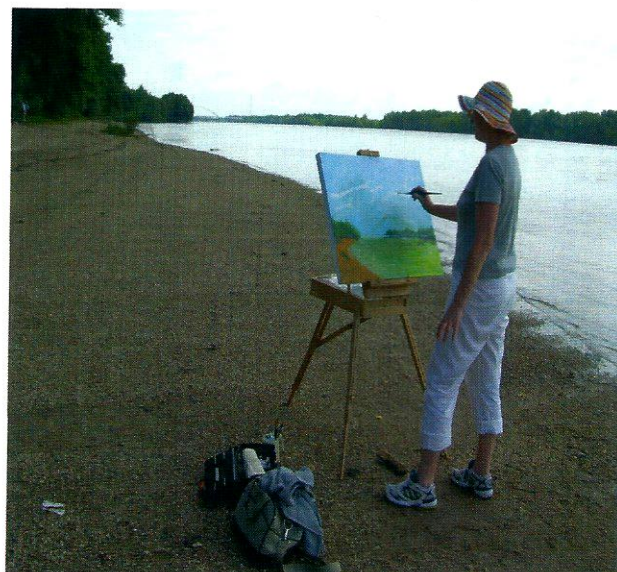
*Kulcskérdések megoldásához
hasznos tudnivalókért
továbbra is fordulhatnak
kedvenc pszichológusunkhoz!*

*

*Viseltes ecseteket
közhasznú munkára
fel lehet ajánlani!*

Reggeli torna Máté Kata vezetésével

Amikor lazszál, és nem tornázik

Buna Konstantin
művészeti vezető

Závodszky Zoltánné
táborvezető

B. Kakas Gizella

Bogácsné Kis Katalin

Dankházi János

Fehérné Gádori Melinda

Izsák Judit

Kiss Szabó Márta

Kotró László

Mayer Irén

Máté Ferencné Kata

Molnár Györgyi

Nagyné Koncz Éva

Nimsz Kati

Pannai Margit

Papp Cecília

Rosta Erzsi

Várkonyi Gábor

Veres Mari

Nimsz Kati: Sárga íriszek

Köszönetet mondunk:

Buna Konstantin festőművész-tanár úrnak, a tábor művészeti vezetőjének,
Szántó Péternek, a dunaújvárosi Munkásművelődési Központ igazgatójának
és feleségének, Szántóné Aninak, a kiváló szervezésért,
Kovács Lajosnak, a Papírgyár Szakszervezeti Bizottsága elnökének, aki a szállást biztosította,
Horváth Attilának, aki az étkezést biztosította,
valamint Ferencz Enikőnek, a szabadidőpark gondnokának.

Továbbá az anyagi és más természetű támogatásért

a Nemzeti Erőforrás Minisztériumnak,
a Vasas Szakszervezeti Szövetségnek,
a Vasas Művészegyüttes Alapítványnak: Závodszy Zoltánné igazgatónőnek,
és a Vasas Művelődési Intézmények Szövetségének.

Felelős kiadó: Závodszy Zoltánné
Szerkesztette: Nagyné Koncz Éva és Rosta Erzsi
A felvételeket készítették: Nagyné Koncz Éva, Veres Mari és Rosta Erzsi